

Jsem zakřiknutej v hračička

Smysl pro humor a improvizální talent předvádí v *Partičce*, dramatickou roli policisty, který po letech manželství přízná homosexualitu, hraje v *Cestách domů*. A na jevišti tří divadel Igor Chmela (43) dokazuje, že zvládá i spoustu dalších poloh.

■ Je deset hodin, a vy už máte za sebou polovinu dnešního natáčení *Cest domů*. Jak vypadalo vaše dnešní ráno?

Budíček ve 4.20, protože jsem jel z chalupy, doma by to bylo o něco později. Nástup na plac v 5.30, kafe a před kameru. Mám za sebou tři natočené obrazy, další mě čekají.

■ Oproti traťovému dělníkovi, kterého jste dělal před studiem herectví, jste si polepšil?

Určitě. Když jsem dělal na dráze, vstával jsem sice o něco později, ale po pravdě řečeno, teď se míň nadřu.

■ Natáčení seriálů herci často přirovnávají k práci ve fabrice. Vy ho berete jak?

Jako dlouhodobý seriál, který se vysílá dvakrát týdně. Scénáře se píšou za pochodu, na výrobu není dost času, což pro herce znamená velkou nálož textu.

■ Kdysi jste říkal, že seriály točit nebudete. Co se změnilo?

Mám tři děti a v Praze je poměrně vysoký nájem. Doba, o které mluvíte, je pro mě pravěk: byl jsem na DAMU a měl představu, že budu dělat jenom divadlo a věnovat se jen čistě umělecké tvorbě. Tehdy mi zavolali z České televize, že by mě chtěli do seriálu, a já jsem řekl, že seriál v ži-vo-tě ne!

■ Co je pro vás důležité? Role, režisér, s kým hrajete?

To všechno. V *Cestách domů* je navíc fajn štáb, kluci od kamer a technici jsou tu od rána do večera. Přesto nejsou zpruzení, mají výbornou náladu. Pak je tu tým výborných herců, dokonce jsem se tu potkal i se svou paní.

■ Věděli jste od začátku, že budete hrát manžele?

Oslovili nás zároveň, ale že budeme hrát manžele, jsme se dozvěděli později. To jsem se trošičku zděsil. Bátl jsem se, že se po nás bude chtít, abychom před kamerami vytvářeli nějaké intimní scény. I když herec se jim někdy nevyhne, s manželkou by to bylo opravdu zvláštní. Naštěstí jsme toho byli ušetřeni, vyklouzli jsme díky tomu, že hrajeme gaye, který se ke coming outu odhodlal až po sedmnácti letech manželství.

Igor Chmela (43)

■ Vystudoval železniční průmyslovku a DAMU.

■ Od studií hrál v Národním divadle, pak přešel do Dejvického divadla a do Divadla Na zábradlí, od loňska je na volné noze.

■ Největší filmové role mu svěřil režisér Robert Sedláček (*Pravidla lži, Muži v říji, Největší z Čechů, Rodina je základ státu*). Televizní publikum na sebe upozornil v seriálech *Redakce* a *Letiště*, hrál ředitele nemocnice v *Ordinaci v růžové zahradě*, teď kriminalistu Dalibora Duška v *Cestách domů*.

■ Nedávno dotočil televizní film *Kozy léčí* v rámci projektu České televize *Holky šikovný*. „Podle scénáře Markéty Bláhové-Bidlasové jsem hrál se Zuzkou Stivínovou manželský pár, který se s dětmi odstěhuje na vesnici. Tam začneme farmařit a starat se o kozy. Milej příběh.“

■ S manželkou Janou Janěkovou ml. mají dceru Annu (7) a dvojčata Ellu a Antonína (4).

■ Raději gaye než intimní scény s manželkou?

Možná teď bude poptávka po intimních scénách s Filipem Čapkou, na Facebooku běhají názory, že co jsme to za homosexuální pár, že působíme jako kamarádi. Divákům, kteří po tom touží, zřejmě nevyjdeme úplně vstříc, protože *Cesty domů* nejsou film *Zkrocená hora*.

■ Když hraje pár muž a žena, všichni se ptají, jaká mezi nimi funguje chemie. Jak je to v případě dvou mužů?

Filip je strašně voňavej kluk, nádhernej kus chlapa, do kterého vůbec není těžké se zamilovat. Já se tomu bráním, protože jsem ženatý a mám tři děti. Zatím se mi to daří, ale ta přitažlivost je strašně silná a myslím, že v seriálu je to vidět. Manželka samozřejmě hlídá, abych nepřekročil hranici, přes kterou už by nešlo vrátit se zpátky.

■ Co když vás vezmou čtenáři vážně?

Vždyť já mluvím vážně! Co není vážného na tom, že Filip Čapka je přitažlivý muž?

■ Hm... Jeho ženu Zuzanu znáte?

Zatím jsme se nepotkali, tak netuším, co našemu vztahu říká... Neděste mě, že by si opravdu někdo mohl myslet, že jsme homosexuálové i v civilu.

■ Díváte se na sebe v televizi?

Mám z toho divný pocit. Takzvaný kopr, kontrolní projekci, musím brát jako součást povolání, vidět svoje vlastní chyby. Dívát se na sebe po letech je mi vyloženě nepříjemný. Vidím kluka s kaštanovými vlasy a jsem zděšený, kdo ho vyměnil za prošedivělého obtloustlého fotra.

■ Stárnutí řeší většinou ženy.

Jak teď hrajeme homosexuála, musím se tím taky zabývat. Abych vypadal, že mám čerstvý vztah.

■ Ani na filmy se nepodíváte rád?

Možná je mám někde na DVD, ale nepouštím si je. Většinou nemám čas, a když ho zrovna mám, nemám na to pomyšlení. Na televizi se taky koukám zřídka. Dělam, co mi přijde zábavnější nebo důležitější.

■ *Partička* je zábavná dost.

Občas si pustím některé scénky na internetu. Jde

”

Dívát se na sebe po letech je mi vyloženě nepříjemný. Vidím kluka s kaštanovými vlasy a jsem zděšený, kdo ho vyměnil za prošedivělého obtloustlého fotra.

o improvizaci pořad, takže ho beru tak, že vzniká v tu chvíli. A pak ten okamžik zmizí. Něco utkví v paměti, je dobré připomenout si to, aby člověk nevykrádal sám sebe.

■ Děti vám nakukují přes rameno?

Nejstarší Anče je sedm, dvojčátkům čtyři, ty bych ještě nerad viděl na internetu.

■ Co na vás pokřikují lidé na ulici?

„Hele, to je ten z *Partičky!*“ Radost mi udělala paní, která mě zastavila cestou do divadla. „Vy jste Chmela, že jo?“ Bál jsem se, co z ní vyleze, a ona mi řekla, že je učitelka, právě jde ze semináře o tom, jak zaujmout děti, a *Partičku* si dávali za vzor, že spousta her pro kreativitu dětí a bystrost se dá využít. Dobry, *Partička* pronikla na téměř akademickou půdu!

■ Do *Partičky* vás přivedl Ondřej Sokol. Co na to Michal Suchánek a Richard Genzer?

Konkurz neproběhl, Ondra nás seznámil v restauraci. Pak jsme si některé hry vyzkoušeli, ale bez diváků to bylo trapný, tak jsme toho brzy nechali a šli rovnou před kamery.

■ Pro lidi, kteří si *Partičku* pustí poprvé, jste překvapením, protože působíte vážně a seriózně.

Jsem zakřiknutěj. Mám povahu, že se neprojevují tak extrovertně. *Partička* pro mě byla výzvou. Taký se mně líbí, že v rámci zábavných pořadů tuzemských televizí je to čistá záležitost: improvizujeme, a tím můžeme být vtípní, ale taky pěkně trapní.

■ Máte nějakou neoblíbenou disciplínu?

Nechtěl bych hádat Seznamku, protože tahle legendární hra je doména Geni. Kdykoli se řekne, že bude Seznamka, publikum začne jásat, a jakmile se Dano Dangel zeptá, koho by diváci chtěli hádat, všichni řvou, že Geňu. Jednou jsem hádal já a zjistil jsem, že nelze sedět na židli, na kterou patří Richard.

■ Chystáte zase letní turné *Partička na vzduchu*?

Ano, na červenec. Tentokrát budeme na hradě Sovinec a na zámcích Napajedla a Slavkov u Brna, v letních kinech po celé republice a celé to skončí opět na Konopišti. Pořetí a na posled.

■ Proč naposled?

Třikrát a dost. Řekli jsme si, že to utneme. První léto bylo jen Konopiště, bez turné, a bylo nejneuvěřitelnější: na čtyři blbnoucí frajery přišlo šest tisíc diváků.

■ Já jsem byla v Lucerně a taky bylo narváno.

To jsou ty splněné sny: vyprodat Lucernu jako Louis Armstrong, Karel Gott nebo Helenka Vondráčková.

■ Jaké další sny máte?

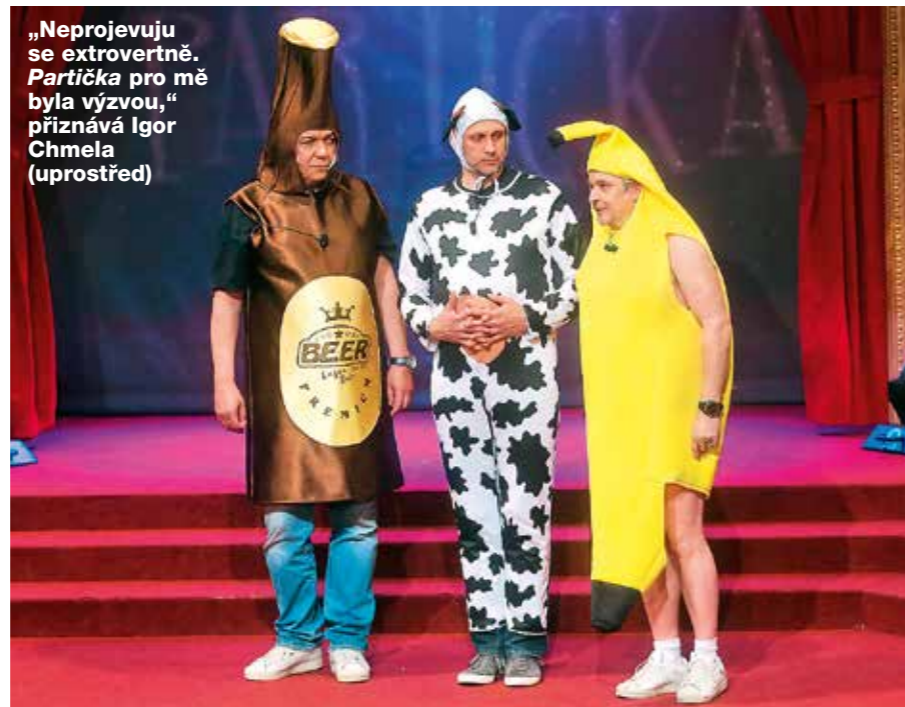
Kdyby se nám podařilo vyprodat O₂ Arenu, to by taky nebylo špatný. Přijďte do O₂ Areny 18. září tak zhruba v roce 2016!

■ Nikdy jste netoužil hrát Romea?

Ne. Nemám sny, co chci hrát, naopak díky *Partičce* se často bojím, co mě potká. Nedávno někdo vykřikl z hlediště, abych hrál pytel hoven. Myslím, že větší úkoly už přede mě nikdo nepostaví.

■ Pořád vás to baví?

Jo! Improvizace se jen tak neomrzí. Některé hry už jsou za zenitem, ale pořád je něco nového. I představení po republice jsou dobrá, lidi si říkají, co chtějí za hry, jaká témata, kdo má hádat... Je to výborná zájezdovka: člověk se neučí žádný text, nemusí zkoušet, přijede a vyleze na jeviště. Rovnou načisto.

”
I když intimním scénám se herec někdy nevyhne, s manželkou by to bylo opravdu zvláštní. Naštěstí jsme toho byli ušetřeni, vyklouzli jsme díky tomu, že hrají gaye.

■ Nelezete si na nervy?

Do držky jsme si zatím nedali. Na nervy si nelezeme, protože nejsme spolu pětadvacet dní v měsíci. Třeba se rozpadneme jako Beatles, ale my nemáme žádnou Yoko Ono, tak možná ne.

■ V civilu jste sdružovací typ?

Nevím, v žádné partičce nejsem. Nedávno jsme měli sraz třídy ze železniční průmyslovky a bylo dojemné, že přišli všichni z ročníku a několik pedagogů.

■ Proč jste šel právě na tuhle školu?

Chtěl jsem být stavař, ale na stavební průmyslovku v Ostravě mě nevzali. Poslali mi seznam škol, kam bych mohl jít. Nabídka stát se zdravotní sestrou ve škole v Prešově jsem nevyužil, to mi přišlo daleko, tak jsem šel na železniční průmyslovku. Dva roky se studovala stavárna, dva oprava a rekonstrukce železničního svršku a spodku.

■ Na DAMU jste opravdu šel náhodou, jako doprovod a „nahrávač“ kamaráda z vojny Martina Fingera?

Začalo to tak, že na vojně jsem hrál v kapele, což byla výtečná záminka dostat se občas z kasáren. A když jsem se stal mazákem, dělal jsem nábor mezi zobáky. Muzikanty jsem nenašel, ale Martin Finger měl v kádrovém materiálu napsáno, že dělá ochotnické divadlo, tak jsem si řekl, že vymyslíme kabaret. Martin chtěl studovat herectví a nalomil mě, abych to zkusil, a připravil mě na přijímačky na JAMU. Nevzali mě pro nedostatek talentu, další rok jsem se hlásil s Martinem na DAMU, ale přihlášku jsem zrušil, připadal jsem si ve dvaceti starý. Žil jsem s mámou, která už byla v důchodu, netušil jsem, jak bych se užíval.

■ Nakonec jste studovat začal.

To je ta historka s nahrávačem Martina. Jak mi o nic nešlo, vůbec jsem neměl trému. Předvedli jsme nějakou vtípnou scénku z Gogola, Martina komise zkoušela dál, já seděl venku mezi stovkami vyklepaných uchazečů. Komise si pro mě poslala, zeptali se, proč jsem zrušil přihlášku, a přesvědčovali mě, jestli to nechci zkusit. Být v pozici přemlouvaného mi dělalo dobře, ale namítal jsem, že nemám ani zaplacený poplatek. Boris Rösner s Ivanem Vyskočillem se na ty dvě stovky

složili, prolezl jsem všemi koly zkoušek a DAMU mě, odvržence z JAMU, přijala.

■ Pokud vás diváci chtějí vidět naživo v poloze herecké, mají přijít do Divadla Na zábradlí?

V angažmá už tam skoro rok nejsem, po téměř dvanácti letech jsem odešel na volnou nohu, ale dohrávám tři inscenace: *Platonov je darebák*, *Ponici slabosti* a *Asanace*. A *Karamazovy* v Dejvickém. Teď je přede mnou nová výzva: založili jsme s mojí ženou a dalším manželským párem, Davidem Prachařem a Lindou Rybovou, divadlo Verze. Jako kmenového režiséra máme Thomase Zielinského. První premiéru jsme nazkoušeli pro Divadlo Palace, *Tři verze života*. Právě zkoušíme německou hru *Úča musí pryč*, půjde o českou premiéru.

■ Prozradíte něco víc?

Odehrává se ve škole na rodičovském sdružení, kde se rodiče žáků páté třídy rozhodnou, že odstraní třídní učitelku, protože dává špatné známky, a dětem tedy hrozí, že se nedostanou na gymnázium. Přizvali jsme Petru Špalkovou, která hraje učitelku, řady rodičů posílila ještě Kateřina Winterová. Premiéra bude po prázdninách. Je to výborně napsaná zábavná hra, ale ne „echt“ bulvár. Jsme rádi za svobodu, že si můžeme zkoušet, co chceme.

■ Koho hrajete?

Jednoho z nespokojených otců. Originál se odehrává ve východním Německu, my jsme reálie napasovali do Ostravy. Takže si užívám, že si nemusím hlídat akcent a moravismy, které ze mě občas vypadnou. Tady je můžu prodat.

■ Kdo vám šéfuje?

Fungujeme na demokratické bázi. Neshody jsme zatím neměli, kdyby k nim došlo, asi bychom museli hlasovat. Tahle živnost je riskantní, protože divadlo není jen kšeft. Nečekáme, že závratně zbohatneme, chceme, aby to bavilo nás a získali jsme diváky, chystáme se kočovat po republice.

■ Jak dva manželské páry, každý se třemi dětmi a spoustou pracovních závazků, zkouší?

Nemůžeme zkoušet jako v angažmá denně od deseti do dvou, musíme si vyjit vstříc, jak má kdo čas. Teď

jsme měli týden intenzivního zkoušení. Jsme přátelé, takže se zveme navzájem domů.

■ Nežární děti, když vás vidí v *Cestách domů* s jinými dětmi?

Zatím žádné nepřišlo s tím, že chce před kameru s námi. Naštěstí. Stačí, že hrají se svou ženou, dejte pokoj ještě s dětmi!

■ Anička je už školačka, chodí na dramatak?

Ne, ani neprohlašuje, že bude herečka. Hraje na klavír. Učitelka říká, že má velký talent, chce jí dávat hodiny navíc. To mám radost. Myslím, že mám taky výrazný talent, ale nikdo ho nikdy neobjevil.

■ Vždyt jste hrál v kapele.

Ano, na kytaru, kterou jsme šlohl bráchovi. Ale nikdy jsem se na žádný nástroj neučil. Mohl jsem být třeba druhý Glenn Gould, a co jsem? Herec ze seriálů! Teď, co má Anča klavír, u něj trávím každou volnou chvíli, čímž lezu na nervy celé rodině. Když jsem pracoval na dráze, chtěl jsem studovat večerně klasickou kytaru. Otec mě z toho vyvedl, že jsem se zbláznil: „To budeš tlouct osm hodin denně kladivem pod pražce a pak těma rukama, co se ti budou klepat, budeš cvičit stupnice?“ Měl pravdu, ale někdy lituju, že jsem to nezkusil.

■ Zato dalšího koníčka, fotografování, zúročujete. Chystáte v dohledné době výstavu?

Ne. Ale koupil jsem si nové foťák. Díky tomu, že fotím pro Divadlo ABC, si můžu před rodinou obhájit, že když to dělám na profesionální úrovni, s honorářem, mám nárok kupovat si vybavení. Jsem hračka a věcár. Někdo mi říkal, že už jsem ve věku, kdy bych si měl umět udělat radost. Tak si ji dělám. ■

INZERCE

